

ΔΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΣΙ

(Από τὸ Ἡμερολόγιον ἐνὸς παλιῦ στρατιώτη)

Σάν βουνά σφαιροῦντοσαν, τὸ ἓνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα. Σύννεφα ὀγκώδη, τὰ θεοῦρα, ἔτοιμα νὰ καταρρέουσιν σὲ δυνατὴ βροχὴ, ἀπάνω στὸ κεφάλι μας. Κάτω μὰ ζῶστη πικτικὴ, μὰ βαρετὰ κοκκώδρασα, μὰς ἀνέλυε δίλους σὲ ἰδρώτα. Κι' ἄμως, οἱ ἄνδρες, ἀκαίωλοι, βαδίζανε πρὸς τὰ ἀπέναντι βουνά, ποὺ τοὺς ἠδηγοῦσε ὁ ἀξιοπαικτικὸς τῆς δημορίας, φοροτομῆνα τὰ τουρνεῖα, τὶς παλάσκας καὶ τὰ ἔφη τοὺς.

Στὴ γῆ, πλυμένα ἀπὸ τὴ βροχῆ, ἡ ἔγγραυ καὶ τὰ θυμάρια σκορπίζανε τὴ βαρετὰ καὶ βοινῆσια μυρωδιὰ τοὺς, μὰ νηροδιὰ, ποὺ τὴν ἀισθανόμθα βαδειὰ, μέσσα στὸ σῶμα μας, σάν νὰ μὰς ἀνανέωνι τὸ αἷμα, τὸ αἷμα ποὺ ἡ ζοῆ τῆς πόλεως καὶ ἡ ἀνοηρία τὸ ἐνοχλῆσαε. Βαδίζοντες οἱ ἄνδρες—χωρικοί οἱ περισσότεροι, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος—σκιάωνε καὶ μᾶζιναν λουλουδιὰ καὶ χορταρικά. Ἐδοῦ κορμιμένοι φτάνονε ὁ ἐμῶςχορ, χωρικότρινοι, ριζομῆσσα μέσα στὰ λιθάρια, μόλις κορμινοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τ' ἀγκάθια, καὶ παρκεῖ ἓνα βασικακρὸ χορτάρι κοινονῆσε τὰ λευκορῆσινα φυλλάκια του, σάν νὰ μὰς χαρετοῦσε. Ἐνας ἀπὸ τὴ δημορία, αἷμα τὸ εἶδε, φώφωναξε :

—Παιδιά ! Παιδιά !... Ὁ «ἀναζουλιὰς» ! Μαζέψτε ὅσον μπορεῖτε, γρήγορα !...
Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς ἰδὲν καταλάβαινε καὶ κανεὶς δὲν ἐκινετο νὰ μαζέψῃ, ὁ στρατιωτικὸς ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ :
—Ἐἶνε βότανο μοναδικὸ γιὰ τὸν πόνο τῶν ὀφθαλμῶν.
Ἄρχει νὰ τὰ τρώγῃς μ' αὐτὸ καὶ περὶνὸς ὁ πόνος στὸ φαιόντο. Ἐνα ματσάκο, σάν μικρὸ μπουκέτο μινε-ξέδες, τὸ πωλοῦν μὰ δραχμὴ (χορῆ) στὴν Πάτρα. Ὁ «ἀναζουλιὰς» γιὰ τοὺς φτωχοὺς εἶνε ἓνας γιατρὸς σπουδαῖος !...
Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἐσκυψαν τότε καὶ ἐφωδιάσθησαν μὲ τὸ βότανι αὐτὸ τὸ θαυματουργό.

Ἄλλος, πέρα κάτω, μὰς σῆστρος ἓνα ἄλλο βότανο.
—Φάρμακο, παιδιά, ἀλάνηστο γιὰ τὰ μάτια !...
Ἐνας τρίτος, καθὼς προχωροῦσαμε, βῆκε τὸ γιὰ τρικὸ τῆς «ἐλὸγχα» (πληξίματος τῶν ἀδένων).
Ἦταν ἓνα χορτάρι μὲ μικρὰ κλαδάκια ἔρποντα καὶ μὲ λουλουδιὰ καὶ κωνάρια, σάν γαλανὰ ματάκια, ποὺ μὰς χύταζαν.
—Μὰ βουνο εἶνε αὐτὸ, μαρὲ παιδιά, ἡ...Ἰνστιτούτο !...
Ἄλλος πάλι, μέσα σὲ κάτι ἀσφαλτάχια, βῆκε τὴ «ελαγομῆσια».
—Γιατρὸ γιὰ τὴν φυμαῖα καὶ τοὺς λίθους τῶν νεφρῶν ! Βράζει τὴ ὄζα τῆς, πίνει τὸ ζουμί καὶ γίνεται περὶνὸς ! μὰς φώναξε.

Ἐνα μᾶθημα ἀπόστολο Βοτανικῆς ἄρχισε ἔτσι :
—Νὰ καὶ ἡ ἀγριὰδα, ποὺ εἶνε γιὰ τὸ λειψάριο !
—Νὰ καὶ οἱ «κοικληδες», μὰς εἶπε ἓνας Κορτικὸς, καὶ μὰς εἶδεξε ἓνα χαμοχορτάρι, μὲ τὰ φυλλάκια του στρομμένα καταγῆς καὶ κάτι στήμνας πρᾶσινοποῖς, πρὸς τὰ ἐπάνω ἰσχυμένους. Ἐνα κ' ἓνα γιὰ τὰ ἐντερικά !...
Ἐμεῖς οἱ ποτικὸι τῶν πόλεων προσέξαμε σὲ βλά. Μπαίνανε ποιά μυστήρια τοῦ βασιλείου τῶν ἀγγῶν, ποὺ δὲν τὰ ἔξεραμε !... Μάθαμε ποῖο βότανο πρέπει νὰ βάζουν στὶς πληγῆς καὶ ποῖο κρατᾶν τὸ αἷμα. Ποῖο εἶνε ποὺ καθαρίζει τὴ χολῆ καὶ ποῖο ἀνανεώνει τὸ ἐγκέφαλο. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑπᾶθρου, οἱ ἐν τῷ στρατῷ συνδεδεμένοι μας, ἀπὸ τὰ χορτὰ, σὲ κάθῃ βῆμα συναντοῦσαν κ' ἓναν φίλο, ἓνα γνωστὸ τοὺς ἐγέννημα τῆς φύσεως, ἓνα λουλουδί, ἓνα θάμνο, ἓνα βότανο, καὶ ἀνακράζανε ἀπὸ χαρὰ καὶ τοὺ μύθισαν, σάν νὰ καταλάβαινε, τὸ προσάγγροναν, τὸ χαρετοῦσαν, τοὺ ἀστεϊνόντουσαν, σάν νὰ βλέπαν κανένα δικὸ τους χοριανό.

—Βρέ, νὰ καὶ ἡ «μελισσαντροῦ» ! Ποῦ εἶνε τὰ παιδιὰ σου, «μελισσαντροῦ», κ' ὁ ἄνδρας σου ; Καὶ πὼς ἀπόμεινες μονάχη ;
Καὶ μὰς εἶτανε μὰ ἱστορία περίεργη καὶ τραγιχὴ γιὰ τὸ λουλουδιὸ αὐτό.
—Καλὴ σου μέρα, κῆρ ἐπῆγανες, τρία νὰν τὰ κοσκιά σου ! φώναξε ἓνας ἄλλος.
—Ἄπλωσε τὸ ποικιμῶσι τῆς νὰ στεγνῶσῃ ἡ βασιλισσα, μὰς εἶπε κ' ἓνας

Σαυρνός, δείχνοντάς μας τὴν ἀπλωτὴ, ὀδάνηστη ἀγραμπεῖλη, ποὺ μοσχοβολοῦσε.

—Μόνον τὸν ἐσόντεχνό μου (κουμπάρο), τὸν εἰζόγγορο, δὲν βλέπω, παραπονέθηκε ὁ Κορτικὸς. Καὶ πὼς θὰ μὸς γιαιτρέψῃ τὸν πονάγοντο !...
Ἐμεῖς οἱ ἐχωραῖτες ἐμῆνομα σιωπηλοὶ καὶ ἀποσβολομένοι.

—Τὶ εἶν' αὐτὰ ; σκεπτόμαστε. Μὲ ποιὸν μιλῶνε τοῦτοι ; Βρὲ μήπως στοῖ-χειωσσε ἡ ἔξοχῃ ;
—Μὲ τοῦτα ζοῦμε ἐμεῖς ἀπάνω στὰ χορτὰ, μὰς ἐξηγήσαν οἱ χωραῖτες φαντάροι. Αὐτὰ εἶνε ἡ παρὰ μας, αὐτὰ εἶνε οἱ γιαιτροὶ μας, αὐτὰ μὰς δίνουνε πολλὰς φορὲς τροφή, αὐτὰ κομῶζονε τοὺς πόνοους, αὐτὰ μὰς κλείνονε τὶς πληγῆς, αὐτὰ μοσχοβολοῦν τὰ σπῆτια μας, αὐτὰ μὰς θοῖφρονε τὰ ζῶα, αὐτὰ αὐξάνονε τὸ γάλα τῶν προβάτων. Καί... νὰ... νὰ τὸ καὶ τὸ ἀγαλιό-χορτοσ ἴ...
Καὶ μοῦδειξαν ἓνα φυτὸ μακρὸ, μὲ κάτι φύλλα σάν λεπτὰ φύλλα φρέσκου κορμιαν-διού, ποὺ ἐσεχόριε ἀπάνω ἀπὸ τὴ γῆ, σάν μὰς φροντίσα καταπρήσι-
—Ἄνα βοσκίσει ἡ κατοικία ἀπ' αὐτὸ, κατεβάζει τὸ γάλα σάν πο-
τάμι !... μὸς εἶπαν.

Κι' ἐμεῖς οἱ μορφωμένοι, οἱ διπλωματοῦχοι, οἱ παντογνώστοι τῶν σχολείων, οἱ διδαχθέντες Βοτανικὴ καὶ Ὀρυκτολογία, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔξεραμε. Τὸ μυαλό μου γύρισε, γιὰ μὴ σιγητῆ, πίσω, στὰ χρόνια τὰ μαθητικά. Ἐνας καθηγητῆς μὲ κίτρινα σὰν σπῆτια, γένεια καὶ κεφάλι φαλακρὸ, σάν βολ-δὸς κοκκιοκορμιανῶδες, μὰς ἔκανε μᾶθημα Βοτανικῆς, διὰ φορὲς τὴ βδομάδα. Ἀπὸ τῆς ἔδρας του αὐτοῦ, κ' ἔμειε ἀπὸ τὰ θανάτια. Καὶ μὰς μίλοισε καὶ μὰς ἔλεγε περὶ εἰρήνης καὶ ἐσθιμῶν καὶ εὐσι-σχῶν καὶ ἐκρηπτογῶμων καὶ ἐσπεριδοειδῶν καὶ ἄλλων τοῦτοσαν καὶ παραπλησίον, χωρὶς νὰ μὰς φέ-ρη ὅτε ἓνα φύλλο, ὅτε ἓνα μίσχο, ὅτε ἓνα κλαδί, ὅτε ἓνα λουλουδιό, γιὰ νὰ ἐφαρμοστῇ τὴ θεωρητικὴ μὲ τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν, ἐνὸς λίγο παραξῶ ἑπι-πλωτόταν μεγάλο καὶ ἀθάνατο τὸ φυτικὸ βασίλειο, γεμίστο κωλοσῆνη καὶ διδάγματα...
Καὶ ἡ μὰ σέψης ἀκοιλοῦσθε τὴν ἄλλη καταποδιαστὰ.
Καὶ σκέφτηκα καὶ τὸ ἄλλο ἔγκλημα ποὺ γίνετα, νὰ μὲν ἀγνωστὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλωσσὴ, ἐνὸς τὸ Κράτος ἐξεδόσει ἔκατομῆρια γιὰ καθηγητὰς Βοτανικῆς καὶ γεωπόνους, γιὰ νὰ διδάξουν στοὺς ἄλλους ὅτι δὲν ἔξερονε κα-
—καλὰ ὅτε οἱ ἴδιοι !...
Καὶ ἔπειτα μὸς ἦρεο στὸ μυαλό ὁ ἐξῶλλογος τῶν Ἀρελίμων Βιβλιῶνων, ποὺ φρόντισε γιὰ νὰ γνωστο-ποιήσῃ στὸν κόσμο τὶ τρώει ὁ πατάδες τοῦ Θόδετ, πὼς ζοῦν ἡ γάτες τῆς Ἀμερικής καὶ πὼς χορεύονε οἱ Ἀράπες τῆς Παραγουῆς, καὶ δὲν ἐφρόντισε νὰ γνωρίσῃ τὴ Ἑλλάδα στοὺς Ἕλληνας, μὲ τὶς τό-σες χῆρες καὶ τὰ στολίσματα ποὺ ἔχει...
Καὶ βαδίζοντας—βαδίζοντας, συναντήσαμε μερι-κὲς μικροδάφνες, κομμένες μέσα σ' ἓνα ρεῦμα ἱ-
—σμερῶ, μὲ τὰ ροδαλά λουλουδιὰ τους, σάν σεινῆς καὶ ντραπαλῆς χο-
γιοματοῦλες.
Καὶ τότε, ὁ καθένας ἀπὸ μὰς τοὺς πο-
πικῶδες τῶν πόλεων, ἔσπευσε νὰ δειῖν ὅτι κα-
—τι ἔφερε κ' αὐτός. Κι' ἄρχισε νὰ δίνει ὁ κα-
—θῆνας ἀπὸ ἓνα ὄνομα στὶς δάφνες. Ἄλλος
—εἶπε πὼς τὶς λένε εἰσογιοστριαφυλλῆδες καὶ
—ἄλλος πὼς εἶνε...ἐδενδρομολογες.
—Ἐμπαυτοῦζίνες εἶνε βρὲ ! εἶπε ἓνας.
—Ἄπὸ τὸ Ἐρηχοῦρι τῆς Ἐθῆσιας.
Ἄλλὰ καὶ πάλι κανένας δὲν κατάλαβε τί-
—ποτε.
Καὶ τότε ὁ ἐπιλοχίας, ποὺ θέλησε ν' ἀ-
—στατευθῆ, δείχνοντας τοὺς σουλβερούς σπῆ-
—ρους τῆς μικροδάφνης, εἶπε κ' αὐτός, εἰ-
—ρωνικὰ :
—Ἄγιος...μπαμίες θὰ εἶνε, τοῦ βουνοῦ !
Ἄλλομιονο ! Ποῦ πᾶν τόσα μαθημᾶτα
—Βοτανικῆς !...
Ποῦ πᾶν τόσα λεπτὰ τοῦ Κράτους στοὺς
—δασκάλους, γιὰ νὰ μὴ ἔξερον οἱ Ἕλληνες
—ὅτε μὴς ἐροδοδάφνης τὸ ὄνομα, ὅτε ἐνός

—Ἐλα εἰς, Κωστακόπουλε, νὰ μὰς εἰπῆς περὶ ροδαῶν.

—Αὐτός εἶνε ἓνας γιατρὸς σπουδαῖος...

—Αὐτοὶ εἶνε οἱ «κοικληδες», εἶπε καὶ πάλιν ὁ Κορτικὸς.

—Νὰ καὶ ἡ βασιλισσα, ποὺ ἀπλωσε τὸ ποικι-
—μιόσ τῆς νὰ στεγνῶσῃ...

—Τὸν «οὐτεχνό» μου, τὸν εἰζόγγορο.

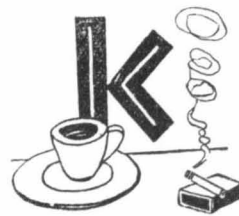

—Μελισσαντροῦ ! Μελιο-
—σαντροῦ !...

ΠΑΛΛΗΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΗΘΟΠΙΟΥ ΒΕΡΝΕ

Στη Ρωσία πρό εκατό περίπου ετών, επί Τσάρου Νικολάου του Α'. Οι θριαμβικοί ενός Ευρωπαϊκού θίκου. 'Ο πελός κωμικός ήθελες Βερνέ. 'Ο ένθεουακός του Τσάρου. Μία συνάντησι στς δρεμ. Μετα την τσαρικήν εμμενείαν και εύνεμεν' ή αστυνερική χηρίετις. 'Ο Βερνέ στς μπουντρούμι. Πώς την εγλύτωσε. Και τι ζήτησε από τον Τσάρ. Μακρως από χαιρετούρες! Τζά δωρα του Νικολάου, κτλ.

ΑΤΑ τον Φεβρουάριο του 1845, ο Τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Α', έναντατος ηγμών κ' έξαιρετικά φίλωνος, κάλεσε στην Πετρούπολι, με δικά του έξοδα, έναν έλεκτό θίκου από το Παρίσι. 'Ο θίκουσ αυτός έκανε χροσε δουλειές, γιατί ή έννοια του αυτοκράτορος ήθερε άποτελεσματική. Κάθε βράδι ο Τσάρος βρισκόταν στς θεωρησί του, με τ' άλλα μέλη της Τσαρικής οικογενείας, κ' αυτό, φυσικά, συνέβαινε στς είνε διαρκώς πλημμυρισμένο το θέατρο από την άνοιατή άριστοκρατία της Πετρούπολεως. 'Απ' όλους τους ήθουσις, ο Τσάρος έδειχνεσε ιδιαίτερος ενδιαφέρον, γλώσσας άρλετατά κ' άνοητοκαρδιά με τ' άστειά του, και στο τέλος των χειροκροτούσε κ' ένθουακον.

Μία ήμερα, το πρωί, ο Τσάρος περιπατούσε μόνος του στην πλατεία Νέβσκι, το δε πλήθος, χαρτώντας τον με σεβασμό, παρακέρριζε συχρόνος από το δρόμο του. Ξαπνικά ή Μεγαλειότης του δεικνυε ανάμεσα στους περιπατητάς τον Βερνέ, κ' χαρομένους γιά τη συνάντησι, βάδιε μόνος του προς αυτόν βιαστικά.

—Θά σε δοίμε άποψε στη σπηγι, φίλε μου ... του έλεε, άφορ του άνταποδούς του χειροκροτούσ.

—Βεβαίως, Μεγαλειότητά! Άποκρίθηκε ο Βερνέ. Άποψε μάλαστα θά έχω την τιμή να παίζω πρό της Μεγαλειότητός σας έναν ένδιαφέροντα ρόλο στην κωμωδία 'Ο Πατέρας της Πρωτόβγαλτικής' ...

—'Ωραία... Έχω άκούσει πώς είνε μά από τις έντυχιές σας. Θά σε χειροκροτήσω λοιπόν κ' άποψε, γιατί δέν θά ληρωθώ ...

—Είνε πολύ έπεισις ή Μεγαλειότης σας άπέναντί μου και συγχρόνως και βιασύνη από την κωλοσύνη της! έλεε ο Βερνέ με άβρη ύπόκλησι.

'Ο Τσάρος, άφορ του έλεε περικός ηράσις άκαμή, τογεννη φίλικα, άποχαρτώντας τον, κ' άποκακρόνθησε.

Μόλις θίκος έβρισκε μόνος ο Βερνέ, συσχίμενος άκαμή από την άσηρήσι αυτή τιμή, τον πλησίασε ένας εναντιροάτελς (άξιοματικός της Ρωσικής Μυστικής Άστυνομίας), και δεικνύοντας του το σήμα της ένθρησεας του, τον διέταξε να κωμωδίου κωνον την άσια και τη χειροκροτά ...

Κ' έπειτα, τους άρτάζει να τους κώμης...σπαράδο, κ' αυτά, ή δέν τους άρτάζει; ...

Μά τις σκέψεις μου αυτές τις φιλοσοφικές, περί Βοτανικής, τις διακόπων και πάλι οι στρατιώτες, πού ήσαν από τ' χωριά.

Ριχτήκανε σε κάτι άνημέρες κάλυμαρες κ' χαιδευαν τ' αμενέλια λουλούδια τους. Κ' έκεινε τους άνταποδίδανε το φιλοφρόνημα, με τ' έσθη μοροβολιά τους...

Αν περάσεις και δέν πιάσεις την άγάτη σου δέν χάσεις...

—Έχεις κωμικά άγάτη; μου έλεε ένας άπ' αυτούς. Πιάσε άγάτη τη κωμικά, γιατί άλλωθως θά την χάσεις ...

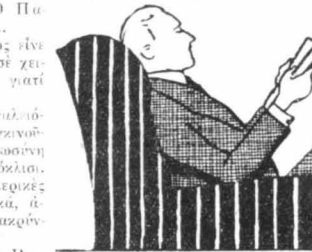
—Μη φοβάσαι, του έλεα. Την έχω...δευμένη και δέν χάνεται ...

—Πού, μου έλεε. Στς...άχορη; ...

—'Οχι, του άπάντησα. Στη ζώνη μου, εδω κοντά στς παγούρι.

Και του έδειξε την κωμικά μου, πού ήσαν καθαρή σαν άργυρη κ' άστραγατε στόν ήλιο.

—Αυτή μου είνε σήμερα ή μόνη μου άγάτη ... του έξήγησα.

τον άκολούθησι στην άστυνομία.

—Γιατί ... Έκανε, έσθαίως για το άκρόσπο, ο Βερνέ. —Διότι πλησίασε τον αυτοκράτορα και του μίλησε; κωποφώσε να πη σε φρικώδη Γαλλική γλώσσα ο άστυνομός.

—Έγω ... Ξανάτε ο Βερνέ. 'Ισα-ίσα ή Μεγαλειότης του πρώτη κ' πλησίασε και μου μίλησε ...

Μά άν καταλάβαινε τ' αμωγαλλικά του Ρωσούς ο Βερνέ, ο Ρώσος δέν καταλάβαινε καθόλου τ'...άπθεντινα Γαλλικά του Βερνέ... Γ' αυτό και θυμωμένος έλε σε κάποιον από το πλήθος, πού άρχισε να μαζεύεται γύρω τους:

—Τι έλεε ο άνθρώπος αυτός ...

—Άντι πός ο αυτοκράτορ πρώτος τον πλησίασε και του μίλησε ... βιάστηκε να έξηγησι ένας Γαλλοαβή; Ρώσος.

—Χαχαχα ... Ξεκαρδίστηκε στς γέλια ο κωποφώτελ. Είκοσπετε χρονια ήστηρετ' ή Μεγαλειότητά του, μά ποτε δέν τον είδα να σταματά ή απόρ και σε αρχιχαρως άκαμή... Κ' έρχεται πορα αυτός ο ξουσιμένος να μου σερβίρη τέτοις κωκοχροντες φρενιές ...

Κ' έστερα, σε φρικώδη Γαλλικά κ' αυτή τη φρενιά κεί, διέταξε έντονώτερα τον Βερνέ να τον άκολούθησι στην άστυνομία.

Έχοντας άκούσει πολλά τα κωμικά για τη Ρωσική άστυνομία ο Βερνέ, αναγκάστηκε να ύποστηρη και να άκολούθησι τόν κωποφώτελ στς ταίρια. Έκεί του δεικνύερε από τον άρχιστονομό, ότι με τ' αμωσιή στόν Τσάρου καθ' όσον, παρθε ή σχετική άστυνη διατάξη του νόμου κ' ότι αυτός—για αυτό το θιολόγησε και έγγυρωσε—κατεδικάστη στην άντιστοχη ποινή: Όθς ποδή, όθς ήλιο, δυ άρτων κωλάσι ...

Μπαρβαρικός ο Βερνέ, άναδός πέτος, περιπατούσε να ύποστηρη την κατάθεσι του, κ' έστερα ώδηγήθηκε στς σχετικά μπουντρούρα, για την έπιση της ποινής του. Όσο για τα πομολιά του και για τις διαμαρτυρίες του, καταλάβαινε ήθικα ποση ισχύ άπορσιαν να έχουν—παρσιονα αυτό ενος άποδ έθιμαρνος—άπορσιό στη σκληροκαρδία άντιληψη της πο άποσταρικής άστυνομίας του κωσιου, κατά την έποχη μάλαστα έκαίν η ...

Το βράδι, στς μεταξί, έβιασε, το θέατρο άρχισε να πλημμυρήσει και ο Βερνέ δέν παρορσιόσταν. Στενοχωρημένος ο θιασάρχης, έστειλε πολλές φορές στς κατάληξη του Βερνέ, για να μείνη τι έγινε, μά από κεί τον πλημμυρισαν ότι βρήκε, το πρωί περιπατά, χωρίς να ξανακείν πιά. Έπειδή δε δέν ήταν κατάλληλη ή ώρα και για περισσότερες άναζητήσις, ο θιασάρχης αναγκάστηκε να άλλάξη το πρόγραμμα της παραστάσεως με άλλο έργο.

Έπατέλους, οι ήρωι της κομικής άνημέρης τον άφριε του αυτοκράτορος και της άκολούθιας του. Μπαίνοντας στς θεωρησί του ο Τσάρος, άντιήθηκε υόλες είνε από πρόγραμμα την άλλαγή του έργου. Μά όταν πρόσεξε, κατά τη διάρκεια της δευτέρας πράξεως πιά, ότι δέν λάβαινε καθόλου μέρος στην παράστασι ο ένθουσιμένος του Βερνέ, άντιήχησε και κάλεσε τον θιασάρχη, ζητώντας του σχετικά πληροφορίες.

Ξαπνικά, κ' την ώρα πού ο θιασάρχης του έξηγησε τα καθέκαστα, ο Τσάρος έφερε το χέρι του στς μετωπί του και φώναξε:

—'Ω, τον ήπια στς λαού μου, τον άτιμο ... Το μίληρα σήμερα το πρωί στόν περιπατο, κ' έξάλαντες θα τον φυλάκιω ο άστυνομικός μου, από κωξέγγησι ... Γρήγορα ... Στς όθς κάποιον στην άστυνομία, Ν' άπολήθη άμείως ο Βερνέ ...

Ύστερα από ένα τεταρτό της ώρας, ή άστυνης διαταγή του Τσάρου έφερεν το άποτέλεσμά του, κ' ο Βερνέ χαρομένος—μά και κωμικός από την περιπέτεια του—έβιασε στς αυτοκροτούρα θεωρησί.

—Αποτιμω ειλκρινώς, φίλε μου, γιά το έξ αίτιας μου άτιμήμα σου! του έλεε με κάλοσην ο Τσάρος. Τι μπορώ να κάνω, όστε να το ξεχάσεις γρήγορα ...

—Το μόνο πού ζητώ από τη Μεγαλειότητά σας, είνε τ' να μή... να μή μου κώνη πιά την τιμή να μου μιλώ στς δρεμ, όστες φορές θά έχω την...έντυχη να την αναντώ ... έλεε ο Βερνέ.

Και σινώδερε συγχρόνος τ' λόγια του με ώριμμένα—συνηθισμένα τον στς σπηγι—κωμικά κωμικά, στς θέματα των όποιον ο Τσάρος έξεκαρδίστηκε στς γέλια.

—Καλά, φίλε μου, έλεε στον Βερνέ. Θά γινη το θέλωμά μου. Δέν θά γινω πλέον άφορη να βρής το μετλά σου...

Καταλαβαίνετε ποσα ποτήρια δώρα δεικνυε άργότερα από τον φιλόμονο Τσάρου, ο έκασιόνος αυτός ένθουσιος ήθιατός, όταν έφερε από την Πετρούπολι, Μολαταδιά, δέν έξωσε ποτέ τον κίνδυνο πού διέτρεξε, να μείνη δυό μήνες στς μπουντρούρα ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.